

Szerelmesvers

Hóhullás-arcú Asszonyom,
vetés-didergésem terítsd be!
Zuhogj, havazd fehér kötésed
feltépett rettegéseimre!

Mert fönn a Hold gonosz vigyorgás,
s mint hülyék nyála, csorg a fénye.
Reszketve bámulom - az Isten
belehülyült hát közönyébe?

Szőjél, Te Zivatar-szövőszék
oly sűrű leplet, hogy ne lásson
engem, ki sorsom megtagadtam:
gyomként tenyészni a világon.

Dermessz meg, hogy szét ne omoljak!
vagy vadvíz-üresség szemem
Te kösd be, hogyha meg nem óvhatsz,
fehér kendőddel, Szerelem!

És jöjjön el a Te országod,
szenteltessék a Te neved...
Mint kenyeret, törd meg halálom
s fald föl, hogy egy legyek veled.

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)